

Z SUFITU – Dorota Osińska

Jest takie miejsce na suficie,
Gdzie czasem widać rzeczy sedno
Wystarczy długo się wpatrywać,
Wtedy, gdy jest ci wszystko jedno
Gdy coraz mniej rozumiesz z tego,
Co w życiu nam się zdarza
A czas wydziera dni i noce,
Jak kartki z kalendarza
Co z tą nadzieją, czemu wciąż
Jak zimne ognie gaśnie?
Czemu tak smutno wokół mnie,
Choć się spełniają baśnie?
Co?
Co z tą nadzieją?
Bóg coraz bardziej roztargniony,
Pewnie za dużo ma na głowie,
A gdy na wysokościach zamęt,
Czy spać spokojnie może człowiek?
Gdy ciemno, budzą się demony,
Bezczelnie włączają wszędzie
A że się mnożą bez umiaru,
To jeszcze ciemniej będzie
Co z tym rozumem, czemu śpi,
Gdy tak potrzebny właśnie
Czemu tak głupio wokół mnie,
Gdy się spełniają baśnie?
Co?
Co z tym rozumem?
Mój anioł stróż się właśnie zdrzemnął
Ma przerwę w pracy aż do świtu
By jakoś przetrwać noc bezsenną,
Czytam "Niežność lekkość bytu"
Nade mną niebo rozgwieżdżone,
A we mnie mgła zwątpienia
Gapię się w sufit, choć wiem dobrze,
To nie najlepszy punkt widzenia

Co z tą nadzieją, czemu wciąż
Jak zimne ognie gaśnie?
Czemu tak smutno wokół mnie,
Choć się spełniają baśnie?
Co?
Co z tą nadzieją?
Co z nadzieją?

Słowa: brak danych
Muzyka: brak danych